

Sygn. akt I NO 97/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik

SSN Jacek Widło (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania K. G.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2020 z dnia 16 czerwca 2020 roku
w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na jedno
stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w L., ogłoszone
obwieszczeniem w Monitorze Polskim z 2019 roku, poz. 479

z udziałem E. W.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 9 grudnia 2020 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: KRS lub Rada) 16 czerwca 2020 r.
podjęła uchwałę nr [...]/2020 w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie
do pełnienia urzędu na jedno stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie
Rejonowym w L., ogłoszone w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 479. W uchwale
wskazano, że na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011.r. o

Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84 ze zm.; dalej: ustawa o KRS), Krajowa Rada Sądownictwa przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie E. M. W. do pełnienia urzędu na jedno stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w L..

Krajowa Rada Sądownictwa w uchwale nr [...] /2020 zadecydowała także o nieprzedstawianiu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie: K. A. G. F. , I. P. N. oraz A. W. do pełnienia urzędu na jedno stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w L..

W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały Krajowa Rada Sądownictwa szczegółowo zaprezentowała sylwetki kandydatów, w tym E. M. W. oraz K. A. G. F..

Na posiedzeniu 24 października 2019 r. Kolegium Sądu Okręgowego w C. pozytywnie zaopiniowało kandydatury K. A. G. F. (7 głosów „za”, 0 głosów „przeciw”, 0 głosów „wstrzymujących się”; siła poparcia 27 punktów na 35 punktów możliwych do uzyskania), I. P. N. (6 głosów „za”, 0 głosów „przeciw”, 1 głos „wstrzymujący się”; siła poparcia 18 punktów na 35 punktów możliwych do uzyskania), E. M. W. (5 głosów „za”, 0 głosów „przeciw”, 2 głosy „wstrzymujące się”; siła poparcia 14 punktów na 35 punktów możliwych do uzyskania), A. W. (5 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, 1 głos „wstrzymujący się”; siła poparcia 15 punktów na 35 punktów możliwych do uzyskania).

Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że kandydatki biorące udział w konkursie spełniają wymagania ustawowe określone w art. 61 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz.U. 2020, poz. 365 ze zm.). Rada podkreśliła, że dokonując oceny kandydatów, kierowała się kryteriami wymienionymi w art. 35 ust. 2 i 3 ustawy o KRS i uwzględniła uzyskane przez kandydatki oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, oceny ze studiów i egzaminu zawodowego oraz wyniki głosowania Kolegium Sądu Okręgowego w C..

Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę, że E. M. W. posiada najdłuższy spośród wszystkich uczestniczek postępowania nominacyjnego staż zawodowy na stanowisku uprawniającym do ubiegania się o urząd sędziego sądu rejonowego. Jej kwalifikacje zostały wysoko ocenione przez sędziego wizytatora, a

ona sama stale podnosi swoje umiejętności, co potwierdza ukończenie studiów podyplomowych oraz uczestnictwo w szkoleniach zawodowych. Zdaniem Rady, oceny kwalifikacyjne osób nieprzedstawionych z wnioskiem o powołanie nie różnicują ich kandydatur na niekorzyść E. M. G.. Również wynik głosowania w obrębie Kolegium Sądu Okręgowego w C. nie może przesądzać o negatywnej ocenie kandydatki wskazanej z wnioskiem o powołanie. W tym ostatnim aspekcie KRS podkreśliła, że różnica w poziomie poparcia Kolegium dla kandydatur E. M. W. oraz K. A. G. F. nie znajduje odzwierciedlenia w zgromadzonej w niniejszej sprawie dokumentacji i może wynikać z tego, że K. A. G. F. jest bardziej znana członkom Kolegium Sądu – z racji jej obecnego zatrudnienia w Sądzie Okręgowym w C. – niż osoba i dokonania zawodowe E. M. W., która pełni obowiązki zawodowe w Sądzie Okręgowym w K.

W podsumowaniu Krajowa Rada Sądownictwa podniosła, że o przedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie E. M. W. do pełnienia urzędu sędziego Sądu Rejonowego w L. zdecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności oceniane łącznie doświadczenie w pracy na stanowisku asystenta sędziego i starszego asystenta sędziego, uzyskana ocena kwalifikacji oraz ukończenie studiów podyplomowych.

Pismem z 10 lipca 2020 r. odwołanie od ww. uchwały złożyła K. A. G. F. (dalej: Skarżąca lub Odwołująca się), zaskarżając ją na podstawie art. 44 ust. 1 ustawy o KR w zakresie:

- punktu pierwszego – w całości;
- punktu drugiego – w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie K. A. G. F. do pełnienia urzędu na jedno stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w L..

Zaskarżonej uchwale Odwołująca się zarzuciła:

- 1) naruszenie art. 33 ust. 1, art. 34 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2, art. 37 ust. 1 i art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, poprzez nierozważenie w sposób wszechstronny kandydatury Skarżącej przez Radę i pominięcie w procesie decyzyjnym opinii Kolegium Sądu Okręgowego w C.;
- 2) naruszenie art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-2 ustawy o KRS poprzez:

- dokonanie oceny kandydatury Skarżącej bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji Skarżącej i konkurującej z nią kandydatki, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów, co skutkowało przedstawieniem w uchwale Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w L. E. M. W.;

- brak określenia i rozpatrzenia zgłoszonych kandydatur w oparciu o jasne kryteria oceny kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie;

3) naruszenie art. 60 Konstytucji RP w zw. z art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, poprzez naruszenie prawa dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach wskutek zastosowania w procesie nominacyjnym niejasnych i niesprecyzowanych w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały kryteriów oceny kandydatury odwołującej K. A. G. F. i E. M. W., prowadzących ostatecznie do podjęcia decyzji o przedstawieniu Prezydentowi RP tej ostatniej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego.

Wskazując na powyższe podstawy, Skarżąca wniosła o:

1. przyjęcie odwołania do rozpoznania w związku z tym, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne dotyczące w szczególności wykładni art. 35 ust. 1 oraz art. 37 ust. 1 ustawy o KRS, a także z tego powodu, że odwołanie jest oczywiście uzasadnione przy uwzględnieniu faktu, że zachodzi oczywista sprzeczność (rozbieżność) dokumentacji z ustaleniami dokonanyymi przez zespół, a potem Krajową Radę Sądownictwa, a także wybiórcze i niejasne zastosowanie kryteriów ustawowych w odniesieniu do kandydatury odwołującej K. A. G. F. i kandydatury E. M. G.;

2. uchylenie uchwały w zaskarżonej części, to jest w punkcie 1 oraz w zaskarżonej części punktu 2 i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

Do odwołania Skarżąca dołączyła kserokopie czterech opinii (referencji) na temat jej pracy zawodowej, wystawionych przez sędziów orzekających w Sądzie Okręgowym w C..

W obszernym uzasadnieniu odwołania K. A. G. F. zarysowała stan faktyczny sprawy (s. 3-7), umotywowwała wniosek o przyjęcie odwołania do rozpoznania (s. 7-10) oraz rozwinęła merytoryczne zarzuty swego środka zaskarżenia (s. 10-21).

Pismem z 31 lipca 2020 r. do odwołania K. A. G. F. odniosła się uczestniczka postępowania – E. M. W., wnosząc o jego oddalenie w całości, jako oczywiście bezzasadnego.

W uzasadnieniu swego pisma rekomendowana kandydatka ustosunkowała się krótko do każdego z wywiedzionych zarzutów, uznając je za bezpodstawne. W jej ocenie, Odwołująca się w żaden sposób nie wykazała, aby kwestionowana uchwała Krajowej Rady Sądownictwa była sprzeczna z obowiązującymi przepisami prawa.

Do swego stanowiska E. M. W. dołączyła kopie czterech opinii (rekomendacji) na temat jej pracy, sporządzonych przez sędziów, z którymi współpracowała oraz dwa zaświadczenia dotyczące uczestnictwa w szkoleniach, organizowanych przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury.

Pismem z 7 sierpnia 2020 r. Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa złożył odpowiedź na odwołanie K. A. G. F. , wnosząc o jego oddalenie w całości, jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że w postępowaniach przed Sądem Najwyższym wywołanych wniesieniem odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa w sprawie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, nie występuje instytucja tzw. przedsądu (wstępnego badania środka zaskarżenia), co czyni bezprzedmiotowym wniosek Skarżącej o przyjęcie odwołania do rozpoznania.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zd. 1 ustawy o KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały KRS z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej.

Ustanowienie trybu odwoławczego do Sądu Najwyższego od uchwał KRS sprawia, że przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji RP (tak wyrok TK z 27 maja 2008 r., SK 57/06), która powinna podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych oraz poszanowania praw obywateli, w tym wynikających z art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, zasad równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania oraz demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Nie ulega wątpliwości konkursowy charakter procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przez Krajową Radę Sądownictwa, która ma prowadzić do wyłonienia najlepszego kandydata. Z dotychczasowej, jednolitej linii orzeczniczej wynika, że zakres kognicji Sądu Najwyższego w przedmiocie oceny uchwał Krajowej Rady Sądownictwa obejmuje wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Natomiast Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego oceniania sprawy rozstrzygniętej w uchwale (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13). Badaniu podlega zatem, co do zasady, jedynie procedura podjęcia uchwały, a nie przesłanki, które zadecydowały o jej treści. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kandydatur na sędziego.

Zatem w przypadku dochowania przez Radę procedur ustawowych, Sąd Najwyższy nie może dokonywać oceny dlaczego te, a nie inne kryteria, miały charakter decydujący o danym rozstrzygnięciu. W szczególności, jeżeli w zakresie poszczególnych kryteriów i ich całościowej ocenie poszczególni kandydaci nie wykazują różnic, które mogłyby uzasadniać przyjęcie naruszenia procedury lub przekroczenie granic swobodnego uznania (wyrok Sądu Najwyższego z 7 listopada 2016 r., III KRS 27/16). Sąd Najwyższy nie może zastępować KRS w wyborze

najlepszych kandydatów, gdyż nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego (wyrok Sądu Najwyższego z 24 września 2014 r., III KRS 43/14).

Jednocześnie, zdaniem Sądu Najwyższego, zasada efektywnego stosowania prawa unijnego i prawo do sądu (art. 45 Konstytucji RP) powodują, że w zależności od postawionych zarzutów, kognicja Sądu Najwyższego przy badaniu uchwał Krajowej Rady Sądownictwa nie ogranicza się tylko do kwestii legalności uchwały i procedury jej podjęcia, ale dotyczy także badania i oceny przeprowadzonego postępowania nominacyjnego, które powinno skutkować wyborem najlepszych kandydatów według określonych wyżej kryteriów ustawowych i stworzonych na potrzeby konkretnego konkursu.

Analiza treści uzasadnienia odwołania wskazuje, że Skarżąca neguje wynik oceny kandydatury E. M. W. w zestawieniu z oceną (subiektywną) własnej osoby. Jakkolwiek Odwołująca się ma prawo do takiej oceny, to jednak uprawnieniem KRS, którego źródłem jest Konstytucja RP i ustawa, jest podejmowanie decyzji w przedmiocie finalnej oceny i wyboru zgłoszonych na dane stanowisko sędziowskie kandydatów. Żaden organ, w tym Sąd Najwyższy, nie może KRS w tej kompetencji zastępować, a rola kontrolna tego Sądu musi być ograniczona jedynie do kwestii zgodności uchwały z prawem, co *expressis verbis* wynika z treści art. 44 ust. 1 ustawy o KRS. Samo subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi więc podstawy odwołania od uchwały o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 17 marca 2016 r., III KRS 5/16).

Pierwszym zarzutem odwołania jest pominięcie w procesie decyzyjnym opinii Kolegium Sądu Okręgowego w C.. Skarżąca konsekwentnie wywodzi, że Krajowa Rada Sądownictwa rekomendowała osobę, która uzyskała najniższe poparcie w obrębie Kolegium (14 punktów na 35 możliwych do uzyskania), a nie rekomendowała K. A. G. F. , mimo że ta ostatnia uzyskała najwyższe poparcie środowiska sędziowskiego (27 punktów na 35 możliwych do zdobycia). Działanie Rady miało w istocie „zniweczyć sens opiniowania kandydatów przez Sądy Okręgowe” (s. 11 odwołania).

Powyższy zarzut „pominięcia” przez Krajową Radę Sądownictwa kryterium poparcia Kolegium Sądu Okręgowego w C. nie może zostać uznany za zasadny. W ramach procedury konkursowej Rada bierze pod uwagę doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia oraz opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów (art. 35 ust. 2 ustawy o KRS). Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że poparcie środowiska sędziowskiego stanowi kryterium, którego KRS nie powinna pomijać przy ocenie kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie. Przykładowo, w wyroku z 12 czerwca 2019 r., I NO 39/19, Sąd Najwyższy stwierdził, że „wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu („poparcie środowiska sędziowskiego”) są (...) istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, gdyż stanowią jedno z ustawowych kryteriów rzutujących na ocenę predyspozycji kandydatów”. Z drugiej strony, nie jest to jednak jedyne kryterium, jakie uwzględnia Rada podejmując decyzję o wyborze. Ponadto, żadne z kryteriów przyjętych przez KRS przy ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego nie ma charakteru wiążącego, a decyduje ocena całościowa wynikająca z łącznego zestawienia tych kryteriów (wyrok Sądu Najwyższego z 27 sierpnia 2014 r., III KRS 36/14). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, KRS rozpatruje i ocenia wszystkie zgłoszone kandydatury łącznie. Wyłonienie kandydata, który ma zostać przedstawiony do nominacji sędziowskiej nie ma cech bezpośredniej rywalizacji poszczególnych kandydatów między sobą. Nie chodzi o szczegółowe porównanie każdego z każdym, tak żeby ważne były cechy kandydata przedstawionego z każdym z tych, którzy nie przeszli procedury z pozytywnym skutkiem. Ostateczne stanowisko Rady, któremu daje wyraz uchwała, odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz jednego, jako „najlepszego” ze wszystkich (wyroki Sądu Najwyższego: z 5 września 2013 r., III KRS 212/13; z 24 września 2014 r., III KRS 43/14; z 15 maja 2013 r., III KRS 197/13).

W wyroku z 9 maja 2019 r., I NO 35/19, Sąd Najwyższy stwierdził, że „poza sporem pozostaje także to, że Rada nie jest mechanicznie związana opinią środowiskową”. Do poglądu tego należy się przychylić. Przeprowadzając kontrolę zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, Sąd Najwyższy w składzie orzekającym zobowiązany był do zbadania, czy tzw. opinia środowiska, której wyrazem są uchwały, o których mowa w przepisie art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, została uwzględniona w postępowaniu konkursowym przez Krajową Radę Sądownictwa i czy Rada dała wyraz temu, dlaczego w dany sposób oceniła tzw. opinię środowiskową. Analiza motywów zaskarżonej uchwały przekonuje, że Rada tzw. opinię środowiskową nie tylko uwzględniła w toku postępowania konkursowego, ale dała temu wyraz w pisemnym uzasadnieniu uchwały, tłumacząc dlaczego ten parametr oceny kandydatów nie miał w konkursie decydującego znaczenia. Uzasadnienie stanowiska Rady w tym zakresie (s. 10-11 zaskarżonej uchwały), jest rzetelne. Trudno mówić tutaj o „pominięciu” opinii Kolegium Sądu Okręgowego w C.. W tym konkretnym przypadku opinia środowiska sędziowskiego nie była i nie musiała być decydującym kryterium, rozstrzygającym o wyniku postępowania nominacyjnego.

W ramach zarzutu drugiego odwołania Skarżąca wywodzi, że jest kandydatką „lepszą” od rekomendowanej uczestniczki postępowania, zwłaszcza w odniesieniu do kryterium doświadczenia zawodowego. Jak już jednak wskazano powyżej, Rada dokonuje oceny całościowej, opartej na kilku kryteriach. Jeśli nie naruszy ona granic swobodnego uznania, to nie sposób orzec by złamała prawo, jeśli stwierdzi przykładowo, że w danym konkursie należy przyznać priorytet także innym wyznacznikom dorobku zawodowego poszczególnych kandydatów. W tym kontekście stwierdzić należy, że analiza życiorysu i doświadczenia zawodowego E. M. W. pozwala postawić tezę, że wykazuje ona lepsze osiągnięcia w stosunku do Skarżącej w co najmniej kilku kryteriach: uzyskała lepszą ocenę ze studiów (dobry plus, podczas gdy Odwołująca się dobry), posiada o 16 miesięcy dłuższy staż zawodowy na stanowisku asystenta sędziego (zatrudniona w Sądzie Okręgowym w K. z dniem 1 grudnia 2005 r., podczas gdy Odwołująca się w Sądzie Okręgowym w C. z dniem 1 kwietnia 2007 r.), ukończyła także – w przeciwieństwie do Skarżącej – studia podyplomowe. Ogół tych okoliczności powoduje, że zdaniem Sądu

Najwyższego, w tym konkretnym przypadku Krajowa Rada Sądownictwa mogła przedstawić Prezydentowi RP wniosek o powołanie na stanowisko sędziego sądu rejonowego E. M. W.. Dokonanie takiego wyboru nie naruszyło granic uznania Rady i pozostawało zgodne z prawem oraz regułami procedur konkursowych.

W tym miejscu należy jeszcze nieco szczegółowiej rozważyć kwestię doświadczenia zawodowego kandydatek. Analiza akt osobowych wskazuje, że kształtuje się ono dość podobnie, przy zastrzeżeniu dłuższego o 16 miesięcy stażu zawodowego na stanowisku asystenta sędziego uczestniczki postępowania. Dostrzega to zresztą sama Skarżąca wskazując, że „obydwie kandydatki są zatrudnione w charakterze asystenta sędziego od kilkunastu lat” (s. 11 odwołania), by po chwili wywieść, że „dysproporcja doświadczenia zawodowego odwołującej i uczestniczki jest znacząca” (s. 14 *in fine* odwołania). Uzasadnieniem tej tezy ma być przy tym okoliczność, że K. A. G. F. pracowała przez dłuższe okresy czasu w wydziale prawa i ubezpieczeń społecznych oraz w wydziale cywilnym, natomiast E. M. W. od lat „pracuje tylko w jednym wydziale, zajmując się sporządzaniem projektów wyłącznie z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych” (s. 14 odwołania).

Sąd Najwyższy stwierdza, że powyższa argumentacja nie zasługuje na uznanie, a stanowisko zajęte w uchwale przez KRS jest słuszne. Po pierwsze, uczestniczka postępowania pracowała w latach 2005-2008 m.in. w wydziałach: cywilnym, gospodarczym i grodzkim, a więc posiada doświadczenie związane nie tylko z prawem pracy i ubezpieczeń społecznych. Po drugie, trudno jest czynić komuś zarzut nieprzerwanej, dobrze wykonywanej – co potwierdzają liczne opinie i rekomendacje oraz ocena sędziego wizytatora – pracy w jednym wydziale. W żaden sposób nie umniejsza to ogólnej ocenie doświadczenia E. M. W. . Nie czyni tego także jedna negatywna opinia o pracy uczestniczki, sporządzona przez SSO A. G. , na którą zwraca uwagę Skarżąca (s. 16 odwołania). Z akt osobowych wynika, że E. M. W. odniosła się do tej opinii (pismo z 1 września 2019 r.), a jej twierdzenia są wiarygodne. Poza tym, trudno jest przyjąć, by jedna negatywna opinia wydana w przeciągu kilkunastu lat pracy na stanowisku asystenta sędziego, zaburzała obraz kompetencji uczestniczki postępowania, które zostały ocenione jednoznacznie pozytywnie w licznych pozostałych opiniach i rekomendacjach dostępnych w jej aktach osobowych.

Podsumowując ten fragment rozważań, stwierdzić należy, że subiektywne przekonanie Skarżącej o pominięciu opinii Kolegium Sądu Okręgowego w C. oraz swoistym „niedocenieniu” jej doświadczenia zawodowego, nie może stanowić wystarczającej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie, jeżeli Odwołująca się nie sformułowała uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste stosowanie wobec jej kandydatury nierównych lub dyskryminujących ją kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatów zgłoszonych w tej samej procedurze konkursowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12). Weryfikacja kwalifikacji poszczególnych kandydatów ubiegających się o stanowiska sędziowskie należy wyłącznie do KRS, a podstaw do twierdzenia, że zostały przekroczone granice swobodnego uznania, nie mogą stanowić odmienne – z natury subiektywne – zapatrywania w odniesieniu do własnych osiągnięć, walorów i przymiotów.

Przechodząc dalej (zarzut trzeci), K. A. G. F. kwestionuje prawidłowość i kompleksowość uzasadnienia zaskarżonej uchwały, wskazując, że uniemożliwia ono poznanie motywów jej podjęcia, co utrudnia odniesienie się do całości okoliczności, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza od kandydatury E. M. W. w obecnej procedurze konkursowej.

Powyższy zarzut jest bardzo ogólnikowy i nie może zostać podzielony przez Sąd Najwyższy. Uzasadnienie zaskarżonej uchwały pozwala na dokonanie jej oceny z punktu widzenia zgodności z prawem, zawiera bowiem omówienie wszystkich istotnych elementów przeprowadzonej procedury konkursowej. W szczególności wskazane zostały osiągnięcia, doświadczenie i walory uczestników postępowania, w tym Skarżącej (s. 5-6 uchwały), uzasadnienie wyboru kandydata, poparcie Kolegium Sądu Okręgowego w C. oraz wyniki głosowania przeprowadzonego w trakcie posiedzenia Rady w dniu 16 czerwca 2020 r. W ocenie Sądu Najwyższego, uzasadnienie jest zgodne z prawem oraz pozwala na dokonanie prawidłowej kontroli zaskarżonej uchwały. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 60 Konstytucji RP w związku z art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, nie zasługuje na aprobatę.

Ostatecznie nie można nie odnieść się do sformułowanej w odwołaniu swoistej sugestii („istnieje prawdopodobieństwo graniczące z pewnością”), zgodnie z którą E. M. W. po uzyskaniu nominacji na sędziego Sądu Rejonowego w L. „w krótkim czasie przeniesie się do Sądu w K.” (s. 18 odwołania). W ujęciu formalnym należy podkreślić, że tego typu okoliczność nie podlega rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy w procedurze odwoławczej od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa, albowiem postępowanie sądowe nie stanowi „kontynuacji” postępowania prowadzonego przed Radą, a jedynie kontrolę zgodności z prawem tego ostatniego. Nie jest rolą Sądu Najwyższego ocenianie hipotetycznych wyborów życiowych uczestników procedury nominacyjnej. Zasadą ogólną jest, że sędzia powinien mieszkać w miejscowości będącej siedzibą sądu, w którym pełni służbę (art. 95 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych). Możliwe jest uzyskanie zwolnienia z tego obowiązku, przy czym procedurę, w jakiej dochodzi to do skutku, określa ustawa. Z całą mocą podkreślić jednak należy, że zagadnienie to związane jest z wykonywaniem służby sędziowskiej i wszelkie „przewidywania” Skarżącej co do hipotetycznych wyborów jej konkurentki, nie mogą zostać uwzględnione przez Sąd Najwyższy.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy działając na podstawie art. 398¹⁴ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. 2020, poz. 1575 ze zm.), w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, orzekł jak w sentencji wyroku.